

Lovgivning, at der i ethvert Tilfælde ikke kan være Tale om at revidere en Lov, før den er 5 Aar gammel. Jeg tror, det er klogt og rigtigt fra Arbejderforsikringsraadet og Ministeriets Side, at man har nøjedes med at søge at reformere saadanne praktiske Urimeligheder og Uligheder, som man ved Erfaring har fundet i Loven, og har ladet Lovens Grundlinier staa, hvor meget man baade fra den ene og den anden Side, baade fra Ministeriet og fra Arbejderforsikringsraadet utvivlsomt kan finde derimod at indvende. Jeg tilraader det høje Ting at blive inden for samme Rammer, som Indenrigsministeren her har rejst ved sit Forslag, og at være meget varsom med at komme ind paa Overvejelser om Lovens Grundprincipper, idet jeg tror, at skulle vi paa det nuværende Tidspunkt ind paa det, hvor vi endnu ere umodne dertil og ikke have tilstrækkelig Erfaring, vil det blot føre til, at man ikke faar de gode, praktiske Ting, som i og for sig kunde ønskes, og at man dog ikke faar nogen virkelig gennemgribende Revision af Loven.

Der er mange Enkeltheder her, som jeg kunde have Lyst til at dvæle ved. Jeg skal dog spare Tingets Tid, saa meget det er muligt. Dog vil jeg gøre opmærksom paa, at naar man har sagt, at det er kun praktiske Enkeltheder, man her er slaaet ned paa, er der ogsaa noget af et Princip i Forslaget. Det forekommer mig, at dette Lovforslag tager Sigte paa et virkeligt Grundonde, som vi have Erfaring for eksisterer ikke blot her i Landet, men i alle Lande, hvor man har statsordnet Ulykkesforsikring. I Tyskland har man et Navn derfor, man kalder det „Unfallshysterie“. Det er et uoversætteligt Ord, men det betyder en Hysteri, som fremkommer hos en Mand, der er kommen til Skade. Alle vi, der sysle med Ulykkesforsikring her i Landet, have allerede gjort Erfaring derom. I Tyskland findes der en hel Litteratur om denne Hysteri. Det er et meget uhyggeligt Fænomen. Jeg ser her bort fra Simulanter, fra dem, som i uredelig Hensigt trække en Skade ud i længere Tid, saadane Tilfælde, haaber jeg, ikke ere hyppige. Men det hænder ikke saa sjældent, at naar en Mand er kommen til Skade, er kommen ud af sin Virksomhed, bort fra det, som til daglig beskæftiger hans Tanker, har han vanskeligt ved at finde aandelig Sysselsættelse i alle Dagens ledige Timer — det gælder navnlig Arbejdere — han kan ikke holde ud at ligge og læse hele Dagen igennem,

og saa begynder hans Tanker udelukkende at dreje sig om den Ulykke, der er tilstødt ham, dens Følger, og Erstatningsspørgsmaalet fanger al hans Opmærksomhed. Han selv ubevidst — mene mange kyndige Læger og andre, der beskæftige sig med denne Ting — antager Erstatningsspørgsmaalet større og større Dimensioner. Idet hans Tanker bestandig kredse om den sygelige Tilstand, hvori han er kommen, og om Erstatningsspørgsmaalet, vokser hans Svaghedsfølelse og antager et Omfang, hvortil der i de virkelige Forhold ingen Grund var. Hans Fantasi bliver syg, og Forhaabningerne om Erstatning svulme urimelig op. Følgen deraf vil være, at det er meget vanskeligt at faa den Mand rask — jeg gentager det: ikke, fordi han simulerer, ikke, fordi han med Bevidsthed begaar Uret, men fordi hele hans Sindstilstand er gledet ind i en sygelig Retning og ikke kan komme paa ret Køl igen. Efter de Erfaringer, der ere gjorte andetsteds — her i Landet er vor Erfaring jo kun kort — er der egentlig kun et Middell over for disse Unfalls-Hysterikere — og det er at faa en Afslutning paa Sagen, faa dem til at arbejde igen og bruge deres Kræfter, endelig at faa afgjort Erstatningsspørgsmaalet. Jeg kan se, at de kyndige Mænd, der sidde i Arbejderforsikringsraadet, have haft Opmærksomheden henvendt paa dette, og meget i Forslaget stiler henimod at faa visse Grænser sat for dette Unfallshysteri — jeg beder stadig undskyldte, at jeg maa bruge det fremmede Ord, da vi ikke have noget dansk — og dets Virkninger. Der er for det første det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen) ikke syntes om, at Dagpengene begrænses til et Aar. Ja, hvorledes Begrænsningen skal være, er jo noget, man kan tale om i det Udvalg, der vil blive nedsat. Men det er absolut rigtigt — forsikringsmæssig set — at have en Grænse. Det vil være rigtigt af Hensyn til Unfallshysteriet, og det er ogsaa rigtigt af Hensyn til det almindelige Princip, man gerne følger i praktiske Forhold, at enhver Ting dog maa have en Ende. Folks Forpligtelser, enten det er Arbejdsgivere eller Forsikringsselskaber, maa ogsaa have en Ende. Der maa være en Termin, hvor man kan sige, at den og den Sag er afsluttet. Efter Loven kunde en Mand gaa og trække Dagpengene ud hele Livet igennem, hvilket Tilfælde jeg dog ikke tror vil indtræffe, men det er godt, der er sat en Grænse.

Jeg vil imidlertid navnlig henlede Op-